

בימי השיא: בניו מוסוליני כשלים יחיד

הפרתקנות לאומנית אלימה סופה להוביל, בתהליך הכרחי בלתי-ימנע אל השואה.

מוזת במילאנו

היום האיטלקי הספיק להתחרט על מעשיו, הפאשיזם עלה לו ביוקר. במשך כמה שנים הלך המישטר החדש מחיל אל חיל, הקים אימפריה רומאית חדשה, סיפח את אלבאניה ואיטליה. אולם מוסוליני איבד יותר ויותר את הקשר עם המציאות. הוא השתכר מנאומיו, המציא לעצמו מציאות דמיונית ופעל לפיה. כך נגדר תוך מידחמת-העולם השנייה ינשחק בין המעצמות הריבניות. איטליה הפכה שדה-קרב, נחרבה בין הגרמנים והאנגליים, נוקאים, מיליוני איטלקים נהרגו, נפצעו ונפגמו כשבי.

כאשר התקרבו האמריקאים לאיטליה הפילו המלך והגנרלים את מישטרו של מוסוליני. הדוציה עצמו נעצר, והחוק בכפר הררי נידח. הוא שוחרר במיבצע קומנדו נועז של קצין הס"ס הגרמני אוטו סקורצני, הוטס אל היטלר, הקים "רפוב" ליקה" פאשיסטית בצפון איטליה. תחת הכיבוש הגרמני. בסוף ימיו לא היה אלא עוד קווילינג בוני בשירות השילטון הר גרמני. שעזר לדכא ולהחרב את ארצו. בעת ההתמוטטות הסופית נלכד בשעת בריחה, בחברת המאהבת שלו, עלידי פרטינורים איטלקיים. ב-28 באפריל 1945, כמה ימים לפני התאבדותו של היטלר, נורה מוסוליני יחד עם אהובתו, הוא מת כפתרו. כשהוא מתחנן על חייו. הגויות ניתלו במהופך בתחנת דלק במילאנו. בקרב מיליוני האיטלקים שהצי בינוי ושהרעו לו בימי זרי הר, לא היה כימעט איש שהצי טעה על מותו.

רגע האמת: בניו מוסוליני לפני הוצאתו להורג

למחרת היום הוזעקו לרומא כמה חברות שג הודעות-שחורות מן העירות הפמוכות, כדי לביים את "המיועד על רומא" ודיצור רושם של כיבוש אלים.

הממשלה הראשונה של מוסוליני היתה קואליציה רחבה — מעין ממשלת-ליכוד-לאומי. היו בה, לצד הפאשיסטים, כמה גנרלים משומשים, כמה ליברלים, סוציאלי-דמוקרטים אחד וכמה מאנשי המפלגה הדי-תית הלאומית.

העיתונות האיטלקית קיבלה את כינון הממשלה הזאת באנחה של הקלה. האנאר-כיה נסתיימה. מוסוליני השיב את הסדר על כנו בריליה — משימה קלה מאד, מאחר שמפירי-הסדר היו אנשיו שלו. הוא ביקש מן הפרלמנט, שבו היו אנשיו מי-עוט קטן, סמכות דיקטטורית לשנה, ונענה. הפרלמנט העניק את כל הסמכויות לביר-יונים, שהטיפו במשך שנים להפרת החוק.

כך, בעידוד ממשלה המוקרטית איבדת-עצות וחפתי-ישוע, גרדו הר פאשיסטים והפכו הכוח החזק היעני ביותר במדינה.

נגידת הליברלים

רתהליך ארוך של גסיסה ואנארכיה, התמוטט המישטר הדמוקרטי לעיני כל. הממשלה לא היתה מסוגלת לתפקד. הכוחות הליברליים לא היו מסוגלים להתר אחד למען ההגנה על הדמוקרטיה. הסוצ-יאליסטים לא היו מסוגלים להיאבק בר-צינות. האגודות המיקצועיות היו מסואבות ומנוונות. ונשברו כזו אחר זו, כימעט ללא קרב.

את התפקיד העיקרי בהריסת הדמוקרטיה מילאו, כרגיל, הררי ברלים. בצורה פושעת הם הגישו את איטליה לפאשיסטים עד מגש. בבחירות של 1919 לא השיגו הפאשיס-טים אמילו מנדאט אחד בפרלמנט. בכחי-

מוסוליני במוזה אופיינית

רות של מאי 1921 ביצעו הליברלים מע-שה-בנייה הרדת-צואות. הם הקימו את הליכוד — גוש-בחירות משותף של הלי-ברלים עם הפאשיסטים. תודות לכך זכו הפאשיסטים ב-35 מנדאטים בפרלמנט, ו-הפכו לראשונה כוח פרלמנטרי מכובד. למחרת היום הם השיבו לליברלים כגמו-לם: הם נפרדו מהם ויצרו אופוזיציה נגד הממשלה הליברלית. זו נפלה.

השנה האחרונה של הדמוקרטיה עברה בזעזועים אינסופיים. ממשלות קמו ונפלו. הפאשיסטים השתלטו על הרחוב. מעשי-הטרור שלהם קיעקעו את שילטון החוק. במאמץ נואש אחרון הכריזו הסוציאליס-טים על שיבתה כללית, במטרה מוצהרת לחוק את שילטון החוק נגד הבידינות הפאשיסטית. אך השביתה התמוטטה בצור-רה מגוחכת. הוכח ששוב אין כוח דמוקרטי במדינה המסוגל לעמוד מול הפאשיסטים.

איש אינו יודע מה היה כוחם האמיתי של הפאשיסטים באותם הימים. קרוב לוודאי שהם היו מי-עוט קטן בציבור. אך זה היה מי-עוט קנאי, ממושמע וכוזח בעצי-מי, ומזוי עמד רוב מפירר ומפולג.

באוקטובר 1922 נעשה בסיון אחרון לבי-לום את כוחות-ההרס. הפאשיסטים התכנסו בנאפולי. מוסוליני תבע את השילטון. הצבא הודיע למלך שהוא מוכן לדכא את מפירי-החוק, ראשי-הממשלה הציע למלך להתום על הכרזה לכינון מצב-חירום. המלך עמד לחתום, אך חזר בו ברגע האחרון. מוסוליני תבע מן המלך למסור לו את ראשות-הממשלה, והמלך נענה לו. המנהיג הפאשיסטי הוזמן לרומא ונסע לשם בקרוני-שינה ברכבת.